

גיליון 85

פברואר 2022 • אדר א' ה'תשפ"ב

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

קוֹם וְהַתְּהַלֵּךְ בְּאֶרֶץ

בעקבות יצירתו של יורם טהרלב ז"ל

ספיר אמזלג
איילת בטיסט
אביבה ברושי
עמית דרבקינ'חן
ישי ויסמן
גיא חטואל
אריק לוי
נורית צדרבוים
נירה שי
ענבל שפיר

גיליון 85 מתחיל...

את הגיליון הזה בחרנו להקדיש ליורם טהרלב - המשורר, הפזמונאי והסופר שהלך לעולמו באחרונה.

יצירתו של טהרלב פורחת מתוך שורשי החיבור של כולנו לארץ, והמילים שלו זורמות בכל אחת ואחד מאיתנו גם מבלי שנרגיש.

רבים משיריו עוסקים באהבת הארץ, האדמה והנוף הייחודי שנשקף בשיריו, ולכן כמחווה לטהרלב ולשיריו אספנו כאן יצירות על הארץ שלכם, הנוף מהעיניים שלכם, האדמה שאתם אוהבים ופוסעים עליה לחפש אחריה...

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן־חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירת, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השנות או טענות באשר לפרסום או לאי־פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

0085

קזם

והתהלך

בארץ

פברואר 2022

אדר א' ה'תשפ"ב

01

אביבה ברושי

הנך זפה, פראית שלי
הנך זפה, גאָה וַעגומה.
תרויך ברזל,
צוקים קודרים קורעים שמיך
זֶהב שדוּתִיךָ
נשדף בְּלֶהט חֲמָה. וּלְרִגְלֶיךָ
מימת הַמֶּלַח מִלְחַקַּת מְרַחְבֵי שְׂמָמָה.

הנך זפה, ארצי שלי
קשישה עולת זמים
יודעת-לל, פקחת ותמימה
יערותיך מעשה ידי אדם
נחליך אקוב
ועין אמהותיך – דמעה.

יש לי חלום לעצור את העולם
לרדת לגים ומשם להמשיך
ולהלך יום וליל בשביל ישראל
לטפס על גבעות, לרדת לגיאיות
למדוד ולמדוט את רוח הזמן
ללכת על אדמת ארץ לראות
שמים בלי גבול, להצמיח יבולות
ולנשם אבק דרכים כמו פעם
בימי תנועת הנער, קשצעדיתי
בכח בלאות ובטהר במסעות
מחוף אל חוף, אז היו לי
אדמה ונוף – מהות זהות ונוף
יש לי חלום לחזור לימי התם
לעצור את העולם לרדת אל
השבילים הצרים בהם התרחב
נשמתי לדעת אדמה ואדם.

0085

קזם

והתהלך
בארץ

פברואר 2022

אדר א' ה'תשפ"ב

03

גיא חטואל

יורם טהרלב

רק טהור־לב יכול לחבר מלים, משפטים ובתים
כך שינעו בלב השומעים
חוללו רגשות ונזכירו ימים
ישאירו צלילים מנחמים שישארו אתם
ויהיו להם למשענת בנימים טרופים
עם תקנה לארץ שקמה והתחדשה
כפי שהקטיחו הנביאים.

0085

קזם

והתהלך

בארץ

פברואר 2022

אדר א' ה'תשפ"ב

04

ענבל שפיר

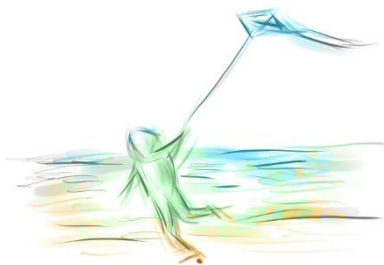

ארס אהבתי

ארץ נבדאה על ספינת מדבר
מתוך הבטחה ותקנה
הצתה סופות מן העבר
ללב מלחמת אין בררה.

האור והחשף אחים חורגים
עשרות שנים בסלון של הבית
בקרב פריית ומטוסי ניר מקמטים
ואין באפק עלה של זית.

לא משנה מה תעשי
לא משנה מה שתאמרי
אהב אותך ללא תנאי
ארס אהבתי, אני מרעל עליך.

0085

קזם

והתהלך

בארץ

פברואר 2022

אדר א' ה'תשפ"ב

05

ספיר אמזלג

תל-אביב

אם תפגשי את תל-אביב

תגידו לה שמסרתי
שעוד לא סימנו לך בר.

יש בה משהו
בתל-אביב
שלא נותן להשלים משפט.

המלים שמתערבבות
בין עמם הגרועים
הופכות לשוקניות הראשיות
בהצגה על הפרעת הקשב של העיר.

אם תפגשי את תל-אביב
מסרי לה שאמרתי
שאני עוד פה
מחכה.

0085

קזם

והתהלך

בארץ

פברואר 2022

אדר א' ה'תשפ"ב

06

איילת בטיסט

*

גם כשדברים גדולים קורים בתנאי חיי,
איך אפשר שלא לשים לב לזרע סביון הדואה לאטו בקשת גדולה ברוח
בתנועת נחיתה צדינה על הקרקע
וממש סנטימטרים אחדים לפני שמגיע לאדמה,
הוא מפספס אותה ונוחת על מדרכת הבטון?

האטיות מאפשרת לנו לקחת חלק באפן אחר בחיים:
אני מתכופפת ואוספת ומביאה אותו אל האדמה.

זה סיפור על ילד שהלך לגן. בכל בוקר הוא קם עם חיוך, סרק שָׁערו, יצא מביתו בעל גג הרעפים האדומים וצעד בסנדליו אל גן הילדים שלו. בדרך לשם, בלי לשים לב נהג להפליג בדמיון... הוא חלם על טייס אמיץ שמטיס מטוס קרב, כזה שרואים רק כהרף עין בשמיים; על רובוט משוכלל שהופך דמותו למכונית צהובה החונה בזהירות בחלון הראווה של חנות הצעצועים; ועל ילדה קטנה עם שֵׁער זהב, ששמח לפגוש בכל בוקר בחדר הרופא שבגן. הכול היה כה פשוט וטוב בימים ההם. הזמן חלף בניעימים – בגן ובעולם כולו, אם הייתם שואלים או את הילד.

לגן היו חוקים משלו, והילד שלנו לא התקשה לכבד אותם. היו בו שעות מוגדרות למשחק, לאכילה ואפילו לשקט. טקסים שונים התקיימו בגן, החל במלחמת קובכות עשויות חול וברוך ככל הפסקת עשר וכלה בכבוד של להיות מוזמן על ידי הגננת לאה לברך על החלה ועל נרות השבת, זמן קצר לפני היציאה הביתה לסוף השבוע. הילד רצה מאוד את הכבוד הזה. הוא חלם על הגננת המזמינה דווקא אותו מבין כל שאר הילדים לקום ולהשתתף בקבלת השבת לצידה של ילדת הזהב.

בבוקר יום שישי אחד היה הילד בחצר כבכל הפסקה. אחוזי התייצבות נמוכים באותו יום מנעו ממלחמת קובכות להתקיים. במקום זה טייל לו בפנינת החצר המרוחקות ממבנה הגן. מבטו הרחיק אל בתי השכונה שלו שהקיפו את הגן מכל צדדיו, מגינים עליו. לפתע קלטו עיניו כמה חפצים מדהימים המונחים להם על החול המסנוור. הושיט ידו והרימם – היו אלה נוצות מבריקות ומלאות הדר. שחורות כפחם ולבנות כשגלג כאחת, אך בעבור הילד היו הן הקשת בענן בכבודה ובעצמה. והן שלו עכשיו, רק שלו.

שושי עוזרת הגננת קראה לו מרחוק: "לקחת את הנוצות היפות האלה מפנית הטבע? תחזיר אותן מיד!" לא יקרה, חשב לעצמו, איש לא ייקח ממני את נוצות הפאר האהובות שלי. צלצול פעמון יד סימן שההפסקה הסתיימה ויש לחזור לגן. קבלת השבת התחילה עכשיו. לצערו, המכנסונים נטולי הכיסים של אותן שנים לא אפשרו לו להסליק את הנוצות על גופו. לכן הניח אותן על כיסא העץ שלו וישב עליהן בזהירות.

שקט. חרדת קודש. לאה חיפשה את מי לכבד בהדלקת נרות השבת. כל הילדים הקטנים ישבו זקופים ומתוחים בכיסאותיהם. והילד? שפוף ולחוץ, ליבו הקטן דפק במהירות. "בוא!" פנתה אליו במפתיע, "חיכית לזה הרבה זמן, מגיע לך."

הוא הביט בה בעיניים הרוצות לומר: "זה בסדר, בפעם אחרת, הגננת", אך זה לא עזר לו. הוא קם והזדקף לאיטו, ואז הסתובב אחורה אל עבר הכיסא שהותיר מאחור. נוצותיו הקסומות הביטו בו בחזרה, יתומות והמומות. המומים היו גם ילדי הגן שהמתינו כעת לתגובת הגננת. "למה לקחת את הנוצות לעצמך?" שאלה. "אני אמרתי לו להחזיר אותן!" שפכה שושי עוד שמן למדורת ההבליים. רצה לפתוח את פיו ולספר את הסיפור שהתרחש, אך המילים לא יצאו להן. "תתבייש לך!" שמע מאחוריו. את הכבוד של ההשתתפות בקבלת השבת החליף פתק להוריו שהוצמד בסיכה אל דש חולצתו.

לא נורא, תבואנה נוצות אחרות, חשבתי לעצמי בדרך חזרה הביתה מהגן.

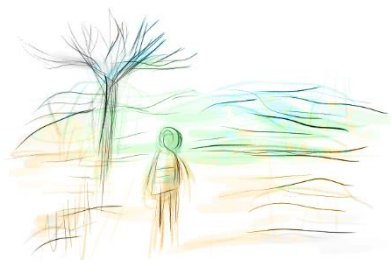

היה הָיָה איש
שָׁנָשָׂא עֵינָיו מִמְקוֹם מוֹשְׁבוֹ
וְחָכְמָה שִׁכְבַּרְתָּ הָאָרֶץ
תְּשִׁיבוֹ לְמַחֲזוֹת לְדוֹתָו.
חֵלֶב הָאָרֶץ רוֹוֵי תֵדָם
חֵס עֲלָיו בְּמִלְחָמָה,
חֵבֵר וְעוֹד חֵבֵר נִפְלוּ
בְּאֶרֶץ הַבְּחִירָה.

הָיָה אִישׁ
שֶׁעַל כַּפָּיו נִשְׂא
אֶת הָאָרֶץ לְאֶרְכָּה וּלְרֵחֶבָה.
טַפְס עַל הָרִים,
הִשְׁקִיף עַל נְהָרוֹת וְאֲגָמִים
וּלְמִי שֶׁהוֹצִיא דְבַת הָאָרֶץ בְּשִׁנְגָה
אָמַר בְּאִמְץ:
אִין כָּבֵר דְרָדָּךְ חֲזָרָה.

הָיָה הָיָה אִישׁ
שֶׁיֵּשֵׁב עַל תְּהַר הַיָּרֵק תָּמִיד
נִשְׂא עֵינָיו וְהַבֵּיט
צְפוֹנָה וְנִגְבָּה
וְקִדְמָה וְיָמָה.
וּבְקִצָּה הָקָר
אֶהָב, הַשְׁתוֹקֵק וְחֵלֶם
עַל אֶרֶץ שְׁלֵא תִמּוּ כָּל פְּלִאֵיהָ
וְעַל הַשְּׂמֵשׁ שֶׁתַּעֲבֹר עָלָיו.

0085

קזם

והתהלך

בארץ

פברואר 2022

אדר א' ה'תשפ"ב

09

נירה שי

שדות מרקדים

תמסת רגלי

תפורים תפי שבילים חומים

בקצוות

שיחי פטל פרועים

אוצרים מעזן חרישי.

חופנת כף מים צלולים

הנה

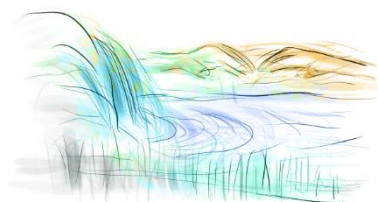
ראשנים מופזים

טרם יהפכו

סלמנדרות

או

צפרדעים.

החושך נשבר מעל ההרים. הנמר ניסה לרחרח את האוויר, אבל גרגירי החול סתמו לו את הנחיריים. שוב סופות אבק, חשב בעודו בוהה בחלל האינסופי. החיפושיות הקטנות התחפרו בבורות האדמה ומכרסמים קטנים נמלטו אחריהן להתחבא מהטורפים.

בלילה אפלולי כזה רק בן זונה קשוח כמו מיכאל הנמר יצא החוצה.

הנמר הדליק סיגריית נובלס במצית שהשאיר אחד המטיילים, ולקח לריאות את הניקוטין: "כוסאמו מדבר יהודה, הכול שממה ושיממון אפור כאן", זרק לעבר החולות, "אילו רק יכולתי להשיג איזו כוס ויסקי טובה. זה היה סוגר לי את הפינה בול".

זמזום ונשימות שורקות נשמעו מהסלעים. זה היה חברו הנחש שקרץ לעברו, "תביא סיגריה, אחי". "קח, חביבי", אמר הנמר והדליק אותה בעבורו.

היעדר הרגליים והידיים הקשו על הנחש את פעולה העישון שהוא כל כך אהב. אז הנמר שם לו את הסיגריה בפה.

הפילטר התנדנד והנחש נתקע עם קריצה מוזרה בעינו הימנית.

"אהממ... אני יודע איך אפשר להשיג קצת שתייה טובה", אמר הנחש וסידר את הסיגריה בלשונו, "בוא נשדוד איזה קיוסק".

"אתה רואה את הצלקות ברגליים האחוריות שלי?" ענה הנמר. "כן..." השיב הנחש.

"זה מהשוד האחרון, הדפוק כיוון אליי רובה וכשברחתי נדרסתי על ידי אופנוען. לקח לי הרבה זמן לחזור לעצמי, מאז אני חי על שאריות... של מטיילים", אמר הנמר.

"כן, מבין אותך, אחי", אמר הנחש, "אבל אנחנו לא יכולים להמשיך ככה להתנוון, אתה מבין. פעם פחדו מאיתנו, כולם רעדו. אני פאקינג פתן, חונק, וואלאק רק הייתי מתקרב למטייל הוא היה זורק לי את הארנק. הגיע הזמן לחזור לימים הטובים".

הנחש עלה על גב הנמר והם התחילו לנוע לעבר תחנת הדלק הקרובה.

הלילה היה עמוק ושחור כל כך, שגם אם עדר פילים היה עובר ליד הקיוסק של דוד הוא לא היה מבחין בהם.

החיות נעמדו מול החנות השקטה. מכונית תדלקה והבסים האימתניים שבקעו החרישו את אוזניהם במוזיקת הטרנס.

"איך שנכנסים אני קופץ עליו, מרביץ לו חניקה ואתה מפרק משם את כל הבקבוקים לתוך שקית ונחתוך, אחי", אמר הנחש, "נעשה עבודה נקייה ומהירה".

"כן, כן", אמר הנמר.

”סהההההה....” הנחש התפתל דרך רצפת התחנה המלוכלכת, ריחות הבנוזין והסולר התערבבו בחמצן.

עטיפת גלידה דביקה נצמדה לגחונו. הוא התפתל לעבר סורגי החלון של החנות. ברגע שהנמר ראה שהנחש מתקרב, הוא פתח בריצת אמוק לעבר הקיוסק, ”זה שוד, מאדפקר ! !” הוא לא שם לב שהדלת סגורה כי הייתה שקופה – וקפץ דרכה פנימה. הזכוכיות התנפצו עליו.

הוא נכנס לתוך חנות הנוחות מדמם ועצבני עוד יותר.

דוד שלף רובה וכיוון לעברו.

”אם אתה לא עף לי מהקיוסק, אני מפוצץ לך ת'מוח ולא אכפת לי שאתה בסכנת הכחדה”, הוא אמר לו.

”אני חייב את השתייה שלי, דוד, אתה לא מבין, אני לא יכול לישון בלי זה. אני מכור, מודה מכור !” השיב הנמר.

”אינעל העולם !” צווח הנחש והסתער על גרונו של דוד.

אך המוכר שמע את רחשי עטיפת הגלידה (שהצילו את חייו) והיה מהיר יותר. בסכין מטיילים שהמתינה מתחת לדלפק הוא חתך את ראש הנחש.

הראש הכרות צנח למטה בין שקיות החטיפים המלוחים והמתוקים.

”אני מצטער דוד, הרבה שנים לא הייתי בפשע, בוא נעזוב הכול, נשתה כוסית קטנה, לא התכוונתי לעשות לך נזק. מתנצל”, אמר הנמר.

”כוסית אחת וזהו”, אמר דוד.

הוא מזג לו מעט ויסקי בכוס פלסטיק לבנה.

בכל זאת, הנמר האחרון במדבר יהודה, מגיע לו כבוד.

twitter.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

<https://wa.me/972543371373>

bit.ly/motiv-youtube

[he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בגיליון הבא שלנו, והפעם בנושא: "הפתעה".

בגיליון זה אנחנו רוצים לשמוע מכם על הפתעות. לא במובן הצפוי של סיפור עם סוף מפתיע, אלא דווקא על ההפתעה עצמה. ספרו לנו על הרגעים המפתיעים של החיים, על הפתעות טובות או רעות, על מסיבות הפתעה או אסונות הפתעה.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 28/2/2022 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.